

Ελληνική Κυβέρνηση και Τρόικα – Μνημόνιο

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Ίσως πολλοί από μας δεν γνωρίζουν ότι η συμφωνία με τη λεγόμενη τρόικα, έχει υποθηκεύσει το δημόσιο πλούτο της χώρας. Ουσιαστικά έχουν υποθηκευτεί το έδαφος και το υπέδαφος της χώρας, ο πολεμικός στόλος, τα αεροπλάνα, τα πανεπιστήμιά μας ακόμα και το κτήριο της Βουλής και η Ακρόπολη. Με μια κουβέντα έχουμε υποθηκεύσει κλάσμα της Εθνικής μας κυριαρχίας ανάλογο με το υποτιθέμενο βοήθημα που λάβαμε. Και αυτό έγινε με τη βοήθεια μιας ονομαζόμενης σοσιαλιστικής κυβέρνησης που ελέγχει σε μεγάλο βαθμό τα συνδικάτα και τα μέσα ενημέρωσης, αλλά και με τη βοήθεια ενός πρωθυπουργού, προέδρου της σοσιαλιστικής διεθνούς. Η σημερινή διακυβέρνηση της χώρας είναι συνυφασμένη με την υφαρπαγή του εισοδήματος των μικρομεσαίων, διακοπή κάθε μικροϊδιωτικής, μικρομεσαίας οικονομικής δραστηριότητας, που ήταν η καρδιά της Ελληνικής οικονομίας από σύστασης Ελληνικού Κράτους, αλλά και ανακατονομή του όποιου πλούτου της τάξης αυτής με το μεγάλο κεφάλαιο των ντόπιων και των διεθνών συμφερόντων.

Η υποθήκευση της χώρας μοιάζει ίσως σαν κακόγουστο αστείο, αλλά θα δούμε παρακάτω το τι ακριβώς υπέγραψε η Ελληνική Κυβέρνηση και με ποιους. Ας δούμε μερικά χαρακτηριστικά.

Κατ' αρχάς ενώ υπάρχει πληθώρα ειδήσεων για το χρέος, για το έλλειμμα, για το σπάταλο Ελληνικό κράτος κ.λπ. **το σε ποια τελικά φυσικά πρόσωπα χρωστάμε δεν το έχουμε ακούσει ποτέ και μάλλον δεν θα το μάθουμε ποτέ**, παρά το ότι και οι τράπεζες και οι χρηματοπιστωτικές εταιρείες στις οποίες χρωστάμε δεν είναι απρόσωπες. Επίσης δεν μας έχει πληροφορήσει κανείς **πόσες φορές έχουν εισπράξει το κεφάλαιό τους, αυτοί στους οποίους χρωστάμε**. Από την Επανάσταση του 21 χρωστάμε! Το κεφάλαιο σήμερα είναι παγκοσμιοποιημένο αγαπητοί συνάδελφοι. Έχει περάσει ανεπιστρεπτή η εποχή που το κεφάλαιο έκανε επενδύσεις σε παραγωγικές μονάδες με στόχο την αύξηση του κέρδους του, αναλαμβάνοντας όμως το ρίσκο όλης της διαδικασίας παραγωγής, εμπορίας και διακίνησης της επένδυσής του. Σήμερα ζούμε σε «εκσυγχρονισμένες» χρηματοπιστωτικές μετακαπιταλιστικές εποχές, όπου το χρήμα δε χρειάζεται να επενδύει πουθενά αλλού παρά μόνο σε χρήμα, με τη βοήθεια ενός πλέγματος διαστρεβλωμένων στοιχείων και αριθμών. Ας θυμηθούμε ότι ο κ. Σημίτης μας έβαλε στην ΟΝΕ, με εικονικά στοιχεία για τα οποία συνεργάστηκε με τον υποτιθέμενο αξιόπιστο οίκο αξιολόγησης Γκόλμαν Σαξ.

Τυπικά οι δανειστές μας είναι το ΔΝΤ και από την Ευρώπη η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και οι 15 χώρες της Ευρωζώνης. Στην πραγματικότητα πρόκειται για 14 χώρες της ευρωζώνης και μία Γερμανική κρατική τράπεζα εκ μέρους της Γερμανίας. Η Γερμανία δεν χορηγεί το δάνειο ως

κράτος, αλλά τη σύμβαση την υπογράφει μια Γερμανική Τράπεζα. Αυτό γιατί το Γερμανικό Κράτος δεν ήθελε να δώσει το ίδιο τα χρήματα της υποτιθέμενης βοήθειας, επειδή αφενός μεν δεν ήθελε η κα Μέρκελ λόγω της συνθήκης του Μάαστριχ, που απαγορεύει τη μία χώρα να βοηθάει την άλλη, αφετέρου, σε πιθανή περίπτωση αδυναμίας επιστροφής δεν μπορούν τα χρήματα αυτά να συμψηφιστούν με τα κατοχικά δάνεια και τις αποζημιώσεις, τις οποίες, αν και νικητές του 2^{ου} παγκοσμίου πολέμου, ουδέποτε απαιτήσαμε και εισπράξαμε. Το κόστος αυτό των πολεμικών αποζημιώσεων, δεν είναι αμελητέο και υπολογίζεται στα 40 δις. Να σημειωθεί ότι τα χρήματα που δανειστήκαμε και εκταμιεύονται σταδιακά, ανάλογα με την τήρηση των όρων του μνημονίου ανέρχονται στο ποσό των 110 δις ευρώ από τα οποία τα 80 δις μας το χορηγεί η Ευρώπη και τα 30 δις το ΔΝΤ.

Για να γίνει δεκτό το μνημόνιο έπρεπε να υπογραφεί η κυρωτική σύμβασή του από την Ελληνική Βουλή και στη συνέχεια να εκδοθούν μια σειρά νόμων και κανονιστικών διατάξεων, όπως ο νόμος για το ασφαλιστικό, τις συλλογικές συμβάσεις, τις ελεύθερες απολύσεις την υγεία, την παιδεία κ.λ.π. Οι δανειστές μας έπρεπε να είναι κατοχυρωμένοι ότι δανείζουν το Ελληνικό κράτος και όχι την Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, η οποία σήμερα είναι, άγριο πιθανότατα δεν είναι. Η Κυβέρνηση όμως πραξικοπηματικά, αντί να αναζητήσει μια ισχυρή συνταγματική πλειοψηφία τουλάχιστον 180 βουλευτών, όπως ήταν υποχρεωμένη αφού δεσμεύει τη χώρα για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα, με απλή πλειοψηφία της βουλής και συμπαραστάτη το κόμμα της αντιπολίτευσης «ΛΑΟΣ», όχι μόνο δεν προχώρησε στην κυρωτική σύμβαση, αλλά και εξουσιοδότησε τον Υπουργό Οικονομικών να υπογράφει ότι θέλει στο όνομα της Βουλής και του Ελληνικού Κράτους.

Ας δούμε τι προβλέπει η σύμβαση που υπογράψαμε. Όπως γνωρίζουμε σύμφωνα με το Ελληνικό και το Διεθνές δίκαιο η δημόσια ακίνητη περιουσία που χρησιμοποιείται από το δημόσιο για το κοινωνικό σύνολο είναι ακατάσχετη. Εξαιρέση αποτελεί η «ιδιωτική» περιουσία του Δημοσίου που σύμφωνα με νόμο του 2002 μπορεί να είναι κατασχετή όπως π.χ. μπορούν να είναι κατασχετά και να κατασχεθούν κτήρια που νοικιάζει σε ιδιώτες το δημόσιο, γήπεδα που νοικιάζονται, αυτοκίνητα κ.ο.κ. Η συμφωνία που υπέγραψε το Ελληνικό δημόσιο προβλέπει ότι σε περίπτωση μη εκπλήρωσης των όρων του δανείου δεν ισχύει το Ελληνικό δίκαιο, αλλά το Ευρωπαϊκό και συγκεκριμένα το Βρετανικό που σε αντίθεση με το Ελληνικό είναι υπέρ του δανειστή και όχι υπέρ του οφειλέτη. Υπέγραψε δε ότι η εκδίκαση της υπόθεσης δε θα γίνει στην έδρα του οφειλέτη όπως συνηθίζεται, αλλά στο Ευρωπαϊκό δικαστήριο, το οποίο θα αποφασίσει. Παρόλα αυτά ακόμα και το Βρετανικό δίκαιο, το πιο σκληρό δίκαιο υπέρ του δανειστή και κατά του οφειλέτη, όπως και το διεθνές δίκαιο δεν επιτρέπει καμία κατάσχεση κατά του Δημοσίου, μέσα από ένα ιδιότυπο καθεστώς ασυλίας που παρέχεται στη δημόσια ακίνητη περιουσία. Η ελληνική όμως πλευρά ακύρωσε και αυτό ακόμα το δικαίωμα του διεθνούς δικαίου, αφού στο άρθρο 14 της

σύμβασης υπέγραψε την άρση της ασυλίας αυτής και την παραίτηση κάθε δικαιώματός μας στη Δημόσια περιουσία μας. Αυτό σημαίνει τυπικά και πρακτικά ότι σε περίπτωση που δεν μπορούμε να εκπληρώσουμε τους όρους της σύμβασης του δανείου, τότε με βάση απόφαση του Ευρωπαϊκού δικαστηρίου μπορούν οι δανειστές να προβούν σε κατάσχεση τμήματος της δημόσιας περιουσίας του Ελληνικού λαού συμπεριλαμβανομένου ακόμα και της Ακρόπολης και των Ελληνικών νησιών. Ας θυμηθούμε εδώ ότι στην ερώτηση γερμανού ξένου δημοσιογράφου αν σκεπτόμαστε να πουλήσουμε κάποιο ή κάποια από τα νησιά μας, ο πρωθυπουργός δεν απάντησε ορθά και κοφτά ότι δε συζητά το ζήτημα, όπως και η κα Μέρκελ δε θα το συζητούσε αν έμπαινε θέμα πώλησης π.χ. της Βαυαρίας, αλλά απάντησε ευγενικά, ότι εμείς τα αγαπάμε τα νησιά μας και θα χαρούμε πολύ αν το καλοκαίρι έρθουν για τουρισμό σε αυτά.

Σημαίνει όμως και κάτι άλλο. Αν τα Ελληνικά χρεόγραφα τα βγάλουν οι δανειστές μας στο σφυρί, όπως έχουν το δικαίωμα να κάνουν, τότε μπορούν κάλλιστα να τα αγοράσουν π.χ. οι Τούρκοι ή οι Σκοπιανοί και στην περίπτωση αυτή να είναι αυτοί που θα μπορούν να προβούν σε κατάσχεση Ελληνικών νησιών ή τμήματος της Μακεδονίας. Να σημειωθεί τέλος ότι η συμφωνία είναι αδιαφοροποίητη ως προς την τρόικα, που σημαίνει ότι τα χρήματα που πρέπει να επιστρέψουμε τα επόμενα χρόνια θα πρέπει να επιστρέφονται συγχρόνως και στους τρεις δανειστές χωρίς καμία απολύτως τμηματική εξόφληση και παρέκκλιση από τη συμφωνία που υπογράψαμε. Τα έξοδα φακέλου της υπογραφής της σύμβασης με τους Ευρωπαίους ετέρους μας ανέρχονται στο 0,5% δηλ. στα 400 εκατ. Ευρώ, ενώ απαγορεύεται κάθε προεξόφληση σε περίπτωση που βρούμε τα χρήματα νωρίτερα. Προεξόφληση μπορούμε να κάνουμε μόνο προκαταβάλλοντας όλους τους τόκους το δε επιτόκιο του βοηθήματος ορίστηκε στο 4,4%, ενώ οι δανειστές μας δανείζονται έμμεσα από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα το ποσό που μας δανείζουν με επιτόκιο 2,2%. Αλλά ούτε και στάση πληρωμών δανείου μπορούμε να κάνουμε στο μέλλον, αφού έστω και μία δόση να μην πληρώσουμε τότε καταγγέλλεται η σύμβαση και προχωρούν σε κατάσχεση της Δημόσιας περιουσίας. Από τα παραπάνω γίνεται φανερό το ότι δεν πρόκειται για βοήθημα όπως προσπαθεί να μας πείσει η Κυβέρνηση και οι φίλοι μας οι Ευρωπαίοι, αλλά για επικερδή δανεισμό με επαχθείς όρους. Τέλος να σημειωθεί ότι ακόμα και αυτή η υπογραφή της σύμβασης είναι τυπικά άκυρη, αφού πάνω στη βιασύνη και τη φούρια του Υπουργού Οικονομικών για την υπογραφή της, την υπέγραψε στις 8/5/2010, ενώ έλαβε την εξουσιοδότηση της κυβερνητικής πλειοψηφίας και του ΛΑΟΣ στις 11/5/2010.

Όλα τα παραπάνω συνέβησαν ενώ η Κυβέρνηση, ακόμα και όταν γνώρισε το βάθος του πλήγματος της οικονομίας, γιατί μέχρι τις εκλογές υποτίθεται δε γνώριζε, είχε τη δυνατότητα να δανειστεί με επιτόκιο 6%, δηλαδή κοντά στο επιτόκιο του βοηθήματος, για όλα τα έξοδα της φετινής χρονιάς, συμπεριλαμβανομένων των τοκοχρεολυσίων και των δαπανών. Το ότι ήξερε η κυβέρνηση είναι κάτι παραπάνω από σίγουρο, αφού και ο Διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας

λέει ότι είχε ενημερώσει τόσο τον πρωθυπουργό όσο και τον τότε αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης για το έλλειμμα, αλλά και ο Υφυπουργός Οικονομικών σε συνέντευξή του στη NET τον περασμένο Μάιο, δηλώνει αβίαστα ότι η μόνη λύση που είχε η Κυβέρνηση από τις 5 Οκτωβρίου του 2009, από την επομένη δηλαδή της εκλογής της, ήταν η προσφυγή στο ΔΝΤ. Τέλος σύμφωνα με πρόσφατη δήλωση του κ. Μπαρόζο ο νυν πρωθυπουργός, εννέα μήνες πριν τις εκλογές, του είχε εκμυστηρευτεί ότι σκέφτεται να μην αναλάβει την εξουσία, εξαιτίας των μεγάλων οικονομικών προβλημάτων της χώρας. Κατά τα άλλα, βλέπαμε έναν ιπτάμενο πρωθυπουργό να ταξιδεύει αεικίνητα και να μας λέει ότι δεν υπάρχει περίπτωση να προσφύγει στο ΔΝΤ, εμπαίζοντάς μας.

Αλλά και να θυμίσουμε ότι η Κυβέρνηση ήταν που τίναξε στον αέρα τη δανειακή δυνατότητα της χώρας, όταν, κάτω από το φόβο της πίεσης των εκπληρώσεων των προεκλογικών της δεσμεύσεων, διέδιδε με πομπώδη τρόπο δεξιά και αριστερά ότι η οικονομία μας είναι ένας τιτανικός, ότι δεν υπάρχει σάλιο κ.ο.κ.

Όλα αυτά όμως, όπως φαίνεται, εντάσσονταν σε ένα μάλλον καλοσχεδιασμένο σχέδιο της Ελληνικής Κυβέρνησης και των ντόπιων και ξένων Τραπεζιτών. Ας μην ξεχνάμε ότι ο Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας κ. Τρισέ ήταν αυτός που πρωτοτίναξε το σπρεντ στον αέρα (από το 2,5% στο 6,5%) όταν με δηλώσεις του το Νοέμβριο του 2009 ανακοίνωνε ότι η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα θα σταματήσει από το 2010 να δέχεται ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου. Τέτοιου είδους δηλώσεις βοηθούσαν παράλληλα και την κα Μέρκελ, αφού προκαλούσαν σταδιακή διολίσθηση της ισοτιμίας του ευρώ σε σχέση με το δολάριο και το γουάν και αναπλήρωναν την εξαγωγική δραστηριότητα της Γερμανίας προς τρίτες χώρες από την απώλεια των εξαγωγών της προς την Ελλάδα, που δεν είχε πλέον τη δύναμη να καταναλώσει περισσότερα προϊόντα της και γερμένα υποβρύχια, παρά τις μίζες των εταιριών της.

Εδώ αξίζει να σημειωθεί παρενθετικά, ότι η έλλειψη κάθε παραγωγικής δραστηριότητας της χώρας, ήταν συντονισμένο αποτέλεσμα των ισχυρών της Ευρώπης, που μας δάνειζαν και μας έδιναν χρήματα για να καταναλώνουμε τα δικά τους προϊόντα, ενώ στην Ελλάδα το μόνο προϊόν που επιδοτούσαν ουσιαστικά όλα τα προηγούμενα χρόνια είναι ο τουρισμός και οι υποδομές του (δρόμοι, πάρκα, ιπποφορβεία, γήπεδα γκολφ σε μια ελλειμματική σε νερό χώρα, υπηρεσίες κ.λ.π.). Η ένταξή μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση τη δεκαετία του 80 ήταν η ταφόπλακα της προσπάθειας εκβιομηχάνισης της χώρας που είχε αρχίσει μετά τον εμφύλιο τη δεκαετία του 50 και συνεχίζονταν με αμείωτο ρυθμό, ενώ η ένταξή μας στην ΟΝΕ ήταν η ταφόπλακα της μικρής και μικρομεσαίας επιχείρησης με τις εξαγορές, συγχωνεύσεις και την εγκατάσταση των μεγάλων αλυσίδων εμπορίου και διατροφής που δραστηριοποιήθηκαν σε μια χώρα που παρείχε πια οικονομική σταθερότητα για τους επενδυτές-κερδοσκόπους. Επιδότησαν δε και επιδοτούν ακόμα τους αγρότες για να μην παράγουν, όσο διεστραμμένο και να φαίνεται αυτό! Έτσι ενώ το 1980 πριν την ένταξή μας στην

Ευρωπαϊκή Ένωση το ισοζύγιο των τρεχουσών συναλλαγών ήταν ισόρροπο (1/1) με τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και θετικό για την Ελλάδα με σχέση 2/1 προς τις τρίτες χώρες, σταδιακά μεταβλήθηκε σε ακραία αρνητικό για τη χώρα μας. Και ασφαλώς δε χρειάζεται να θυμηθούμε την κατασπατάληση του χρήματος του Ελληνικού λαού από τη διοργάνωση των Ολυμπιακών αγώνων το 2004 από την σοσιαλιστική Κυβέρνηση του μεγαλομανούς κ. Σημίτη με τις κυρίες των τιμών, τα Σιφοράι, τους Καλτράβες κ.λ.π. Για την ιστορία, απλά να πούμε ότι το προϋπολογισμένο κόστος τους ήταν 2,5 δις ευρώ, το αναθεωρημένο λόγω των άμεσων αναθέσεων των έργων 11 δις και το πραγματικό τελικό κόστος ανήλθε στα 40 δις ευρώ, χωρίς να υπολογίζουμε τα τοκοχρεολύσια των δισεκατομμυρίων αυτών μέχρι σήμερα.

Σήμερα, πριν ακόμα καταλαγιάσει ο θόρυβος της δανειακής μας εξάρτησης και της απώλειας της εθνικής μας κυριαρχίας, ακούμε δηλώσεις από επίσημα χείλη ότι πρέπει να πάμε σε επαναδιαπραγμάτευση των όρων δανεισμού, όχι για το κεφάλαιο που δανειστήκαμε αλλά για επιμήκυνση της περιόδου εξόφλησης του δανείου, αναλαμβάνοντας βέβαια και το υψηλότερο κόστος των τοκοχρεολυσίων που θα προέλθει από αυτή την επιμήκυνση της αποπληρωμής. Όπως τελικά φαίνεται, έχουν απομείνει ακόμα κάποια εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα στη χώρα, αλλά και η μικρομεσαία τάξη δεν έχει χάσει ακόμα όλη την περιουσία της, η κατώτερη τάξη έτσι κι αλλιώς εδώ και χρόνια δεν έχει να δώσει, έτσι με πρόσχημα την νέα επιμήκυνση του δανεισμού, θα έλθουν νέα μέτρα και ξανά νέα μέτρα κ.ο.κ και χωρίς αυτή τη φορά να υπάρχει και η διέξοδος της μετανάστευσης της εποχής του Καζαντίδη, αφού όλες οι χώρες είτε έχουν προβλήματα, είτε δεν χρειάζονται νέο εργατικό δυναμικό. Απεναντίας μάλιστα, ανεξάρτητα με το τι λένε, αντί να βοηθήσουν τις πατρίδες των λαθρομεταναστών των τρίτων χωρών να ανταπεξέλθουν οικονομικά για να μην έρχονται στην Ευρώπη λαθρομετανάστες, χορηγούν μαζί με την όποια βοήθεια χορηγούν και ένα ιδιότυπο νομικό καθεστώς «φιλοξενίας» στους μετανάστες. Προφανώς έχουν διαπιστώσει, ότι συμπαρασύρουν και τα μεροκάματα των ίδιων των λαών τους, αλλά και όλες τις εργασιακές και ασφαλιστικές δικλείδες προς τα κάτω, με παράλληλη αύξηση των κερδών του κεφαλαίου και της άρχουσας τάξης που κυβερνά.

Με πρόσχημα την οικονομική κρίση και τις επιταγές του ΔΝΤ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στα πλαίσια μιας ζητούμενης επενδυτικής ανταγωνιστικής δραστηριότητας, η Κυβέρνηση, αφού προσπαθεί αγωνιωδώς να φιλοξενήσει και τους Ρομά που διώχνουν οι άλλες χώρες, επιβάλλει ανακατανομή εισοδήματος σε βάρος των χαμηλόμισθων, συνταξιούχων, μικρομεσαίων με περικοπές εισοδήματος και αύξηση δαπανών, ενώ για τους επενδυτές-κερδοσκόπους, δίνει εγγυήσεις των τραπεζικών δανειακών κεφαλαίων, φοροαπαλλαγές μέσω περαιώσεων, εισφοροαπαλλαγές, απαλλαγή προστίμων ληξιπρόθεσμων χρεών, κάλυψη των ασφαλιστικών δαπανών, μείωση των μεγάλων τιμολογίων της ΔΕΗ κ.α.

Στα πλαίσια όλων όσων αναφέρθηκαν παραπάνω εντάσσεται και η προσπάθεια αλλαγής των ΑΕΙ, από ιδρύματα δημόσιου χαρακτήρα σε ιδιωτικού.

Στο χέρι μας είναι να αντισταθούμε ως μισθωτοί, ως γονείς και ως πολίτες στις επιχειρούμενες αλλαγές. Σας καλούμε να υπερψηφίσετε το παρακάτω ψήφισμα:

ΨΗΦΙΣΜΑ

Το 3^ο Πανελλαδικό Συνέδριο της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Συλλόγων Ειδικού και Εργαστηριακού Διδακτικού Προσωπικού των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων, θεωρεί ότι με την πολιτική που εφαρμόστηκε τις τελευταίες δεκαετίες και με τα μέτρα της Τρόικας που εφαρμόζει κατά γράμμα η Ελληνική Κυβέρνηση, ακυρώνεται η έννοια της εθνικής κυριαρχίας, θίγονται κατακτήσεις των τελευταίων δεκαετιών των εργαζομένων και περικόπτεται, για πολλοστή φορά, το εισόδημα των χαμηλοσυνταξιούχων, των μισθωτών και των μικρομεσαίων. Στα πλαίσια της αντιμετώπισης του μεγάλου δημόσιου χρέους και των διογκωμένων ελλειμμάτων, για τα οποία οι τελευταίοι που ευθύνονται είναι οι μισθωτοί και οι μικρομεσαίοι, η κυβέρνηση συνεπικουρούμενη από επιχειρηματικά ντόπια και διεθνή συμφέροντα, αποδέχεται και επιβάλλει όρους εργασιακού και ασφαλιστικού μεσαίωνα. Οι ευθύνες είναι τεράστιες, συγκεκριμένες και βαραίνουν όλους όσους, αποδέχτηκαν την πολιτική της εγκατάλειψης της Ελληνικής γεωργίας και της αποβιομηχάνισης της χώρας, διασπάθισαν το δημόσιο χρήμα, καταχρέωσαν τα ασφαλιστικά ταμεία, ανάθρεψαν και συμμετείχαν στη διαπλοκή και τη συναλλαγή. Με τα μέτρα λιτότητας και την παράλληλη αύξηση των δαπανών για τους μικρομεσαίους η χώρα έχει μπει σε τριτοκοσμική κατάσταση διαρκούς ύφεσης.

Ζητάμε από την Κυβέρνηση την αλλαγή της πολιτικής της, την αλλαγή του προσανατολισμού της χώρας προς παραγωγικές επενδύσεις τη στήριξη των κοινωνικών αγαθών Παιδεία, Υγεία, Ασφάλιση, την οικονομική ενίσχυση των χαμηλόμισθων και των συνταξιούχων. Τέλος ζητάμε τη διασφάλιση του δημόσιου χαρακτήρα της Ανώτατης Εκπαίδευσης, ο οποίος αισθανόμαστε ότι απειλείται.